

200700890/1.

Datum uitspraak: 11 juni 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Minister van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/32944, 06/39975 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
22 december 2006 in de gedingen tussen:**

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juni 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 12 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 december 2006, verzonden op 3 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (kennelijk bedoeld: appellant, hierna: de minister) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 14 februari 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 12 juni 2006 geen uitsluitend geeft over de vraag of het verantwoord is dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst reist en aldaar verblijft gedurende de behandeling van de aanvraag tot verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv). De rechtbank heeft volgens de minister evenzeer ten onrechte overwogen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich niet zonder nadere motivering heeft kunnen baseren op het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 15 februari 2006 omdat dit advies uitsluitend ingaat op de vraag of de vreemdeling kan reizen en hij aldus geen rekening heeft gehouden met de eventuele invloed van een afwijzend besluit op de medische situatie van de vreemdeling.

De minister betoogt daartoe dat de rechtbank met voormelde overwegingen heeft miskend dat de beoordeling of de vreemdeling de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag in het land van herkomst kan afwachten, besloten ligt in de combinatie van antwoorden op de vragen over enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling. Voorts heeft de rechtbank, volgens de minister, bij haar beoordeling ten onrechte betekenis gehecht aan de brief van het BMA van 3 mei 2005 nu deze betrekking heeft op een vreemdeling die opgenomen was geweest in

een psychiatrisch ziekenhuis in verband met een suïcide-poging en heeft zij niet onderkend dat die brief niet afdoet aan het vorengenoemde BMA-advies. Door de twee medische verklaringen van 9 november 2006 die de vreemdeling heeft overgelegd aan te merken als nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt, heeft de rechtbank miskend dat de in die verklaringen vervatte informatie betrekking heeft op een na het besluit van 12 juni 2006 ontstane situatie en derhalve niet bij de beoordeling van het besluit kan worden betrokken, aldus de minister.

2.2. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij of krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

2.2.1. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), ten tijde van belang, wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, ten tijde en voor zover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000, ten tijde van belang, wordt de hardheidsclausule toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische

noodsituatie". Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000, ten tijde van belang, de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

2.2.2. In het BMA-advies van 15 februari 2006 staat, voor zover thans van belang:

"(...)

Er zijn tevens psychische klachten, die worden toegeschreven aan een posttraumatische stress stoornis (hierna: ptss) en huwelijksproblemen. Hij heeft last van nachtmerries, spanningen, nervositeit, slapeloosheid, vermoeidheid en sombere stemmingen. Er is tevens sprake van suikerziekte.

(...)

De psychische klachten worden behandeld door een psychiatrisch verpleegkundige. Er is steunend en structurerend contact dat zich richt op het verminderen van zijn huidige klachten en het vergroten van zijn vermogen om controle te krijgen over zijn klachten. De behandeling wordt ondersteund door medicatie.

(...)

De behandeling van de suikerziekte zal levenslang nodig zijn.

(...)

Behandeling van de psychische klachten is mogelijk in de gezondheidscentra, de psychiatrische afdeling van het University Clinical Centre Sarajevo en het General Hospital Sarajevo (Opca Bolnica). Antipsychotische, antidepressieve en angstwerende medicatie is verkrijgbaar. De suikerziekte kan worden behandeld in het University Clinical Centre en de Internal Medicine Clinic te Sarajevo. De noodzakelijk medicatie is verkrijgbaar.

(...)

De ernst van de suikerziekte is van dien aard, dat uitblijven van behandeling zeker zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Betrokkene wordt ambulant behandeld voor zijn psychische klachten. In het dossier wordt geen melding gemaakt van opname in een psychiatrisch ziekenhuis, suïcide pogingen of andere crisissituaties. Uitblijven van behandeling, ook wat de overige aandoeningen betreft, zal waarschijnlijk leiden tot een toename van de klachten, echter niet tot een medische noodsituatie op korte termijn.

(...)

Gezien de huidige medische inzichten acht ik betrokkene in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Betrokkene moet gedurende de reis de beschikking hebben over de voor hem voorgeschreven medicatie. Er dient een schriftelijke overdracht van de behandeling plaats te vinden.

(...)."

2.2.3. Nu uit het BMA-advies volgt dat de vreemdeling kan reizen, dat in het land van herkomst behandelingsmogelijkheden beschikbaar zijn en dat het uitblijven van behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich, anders dan de rechtbank heeft overwogen, op het standpunt kunnen stellen dat zijn beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet kan slagen. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft onder voormelde omstandigheden geen aanleiding hoeven

zien voor het oordeel dat van de vreemdeling niet kan worden geveerd terug te keren naar het land van herkomst teneinde daar een mvv aan te vragen en in afwachting daarvan aldaar te verblijven. De door de vreemdeling overgelegde verklaring van het gezondheidscentrum van Sanski Most van 12 juli 2003 waaruit volgt dat hij voor behandeling een grote afstand zou moeten reizen en bovendien volledig afhankelijk is van zijn eigen mogelijkheden om de medicijnen te betalen, alsmede de door de vreemdeling gestelde omstandigheid dat hij wellicht niet voor behandeling in Sarajevo terecht zou kunnen, betreffen de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst. Gelet op het vorengenoemde beleid worden dergelijke omstandigheden niet in de beoordeling betrokken.

Nu uit het BMA-advies volgt dat geen sprake is geweest van opname in een psychiatrisch ziekenhuis, actieve suïcidaliteit of andere crisissituaties, alsmede dat de psychische klachten van de vreemdeling bij het uitblijven van behandeling waarschijnlijk zullen verergeren, maar dat geen medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om de vreemdeling op grond van de hardheidsclausule van het zogenoemde mvv-vereiste vrij te stellen. Hij heeft derhalve, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen aanleiding hoeven zien bij zijn beoordeling nader aandacht te besteden aan de stelling van de vreemdeling dat het, gegeven de medische toestand waarin hij ten tijde van het besluit van 12 juni 2006 verkeerde, in de lijn der verwachting lag dat een afwijzend besluit tot een wezenlijke verslechtering van die toestand zou leiden.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, geeft de brief van het BMA van 3 mei 2005 evenmin aanleiding tot het oordeel, dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich niet zonder nadere motivering heeft kunnen baseren op het BMA-advies van 15 februari 2006, nu hieruit, zoals hiervoor overwogen, blijkt dat de vreemdeling kan reizen, en dat hij in het land van herkomst kan verblijven gedurende de behandeling van de aanvraag tot verlening van een mvv.

De rechtbank heeft voorts niet onderkend dat hetgeen is opgenomen in de overgelegde medische verklaringen van 9 november 2006, daargelaten dat uit deze stukken geenszins valt af te leiden dat een eventueel intredende verslechtering van de gezondheidssituatie van de vreemdeling als gevolg van een afwijzing van zijn aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, betrekking heeft op een na het besluit van 12 juni 2006 ontstane situatie en derhalve niet bij de beoordeling van dit besluit kan worden betrokken.

De grief slaagt.

2.3. In de tweede grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich in redelijkheid niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat wat betreft de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische behandeling' te verlenen, wordt vastgehouden aan het zogenoemde mvv-vereiste, terwijl de vreemdeling met betrekking tot zijn

aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens schrijnende omstandigheden te verlenen van dit vereiste is vrijgesteld. De minister betoogt hiertoe dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, beide aanvragen gevoegd behandeld noch onlosmakelijk verbonden zijn.

2.3.1. Bij besluit van 6 november 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van de vreemdeling van 1 juli 2003 om hem met toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd wegens schrijnende omstandigheden te verlenen, afgewezen. Bij besluit van 12 juni 2006 heeft hij het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

2.3.2. Bij brief van 24 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie meegedeeld dat wat betreft het horen van de vreemdeling op de voet van artikel 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht de bezwaarschiften tegen de onderscheiden besluiten van 13 juni en 6 november 2003 door de ambtelijke commissie gelijktijdig zullen worden behandeld. Vervolgens is bij onderscheiden besluiten van 12 juni 2006 op beide bezwaarschriften afzonderlijk beslist. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat beide aanvragen gevoegd zijn behandeld. Voorts leidt de enkele omstandigheid dat de vreemdeling zijn gezondheidssituatie aan beide aanvragen ten grondslag heeft gelegd niet tot de conclusie dat beide aanvragen onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Het betreft immers verschillende aanvragen die worden beoordeeld aan de hand van verschillende criteria. De rechtbank heeft het vorenstaande niet onderkend.

De grief slaagt.

2.4. In de derde grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie niet gemotiveerd is ingegaan op het zijdens de vreemdeling gestelde, dat verlening van de identiteitsdocumenten zonder problemen zal plaatsvinden zodra duidelijk is dat hij tot Nederland zal worden toegelaten.

2.4.1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

Ingevolge artikel 3.72 van het Vb 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen op grond van die bepaling, indien de vreemdeling naar het oordeel van de minister heeft aangetoond dat hij vanwege de regering van het land, waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld.

2.4.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling geen enkele poging heeft ondernomen om een geldig document voor grensoverschrijding te verkrijgen. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft de door de vreemdeling naar voren gebrachte stelling dat hij het huidige

Bosnië-Herzegovina niet als zijn land beschouwd, terecht niet als verschoonbare reden geacht om zich niet tot de Bosnische autoriteiten te wenden. Dientengevolge heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie met recht de aanvraag van de vreemdeling tevens ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 afgewezen.

De grief slaagt.

2.5. De vierde grief mist zelfstandige betekenis.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 12 juni 2006 alsnog ongegrond verklaren.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 december 2006 in de zaak no. AWB 06/32944;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

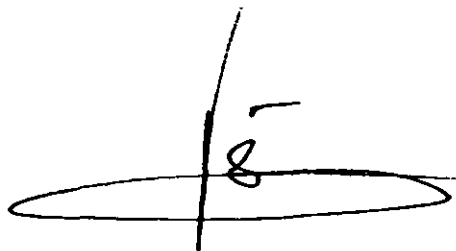
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juni 2007

248-523.

Verzonden: 11 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

51881

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/32944
AWB 06/39975

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 22 december 2006

inzake

geboren op
burger van Bosnië-Herzegovina,
verblijvende te Baexem,
eiser,
gemachtigde drs. J.W. de Haan,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers.

Procesverloop

Op 3 april 2002 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) met als doel 'het ondergaan van medische behandeling'. Bij besluit van 13 juni 2003 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser op 27 juni 2003 bezwaar gemaakt. Desverzocht heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) getroffen.

Bij besluit van 26 juli 2004 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft eiser op 27 augustus 2004 beroep ingesteld. Op 21 februari 2005 heeft verweerder - voor zover thans van belang - bericht dat voornoemd besluit van 26 juli 2004 is ingetrokken en dat opnieuw zal worden beslist, welke beslissing eiser in Nederland mag afwachten. Hierop zijn voornoemd beroep en verzoek ingetrokken.

Bij besluit van 12 juni 2006 heeft verweerder voornoemd bezwaar (wederom) ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft eiser op 6 juli 2006 beroep ingesteld en voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht terzake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen.

Daarnaast heeft eiser op 1 juli 2003 een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als beperking 'beperking conform beschikking Minister' als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) (een zogenaamde 14-1-brief). Op 6 november 2003 heeft verweerder medegedeeld dat hij, nu de beslissing op eisers asielaanvraag in rechte vaststaat, geen ruimte aanwezig acht om de zaak met betrekking tot de asielprocedure opnieuw te beoordelen. Daarom heeft verweerder de brief van 1 juli 2003 betrokken bij de - destijds - nog te nemen beslissing in (voornoemd) de reguliere procedure. Op 2 december 2003 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen de brief van 6 november 2003. Bij besluit van 12 juni 2006 heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 24 november 2006, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Als tolk was aanwezig Z. Pelt-Tuseva.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag, of de besluiten van 12 juni 2006 in rechte stand kunnen houden.

2. Verweerder handhaaft zijn standpunt dat - kort en zakelijk weergegeven - eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunningen.

Eisers aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'het ondergaan van een medische behandeling' dient te worden afgewezen. Eiser is niet in het bezit van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Gebleken is, dat hij niet valt onder één van de in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 dan wel in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 genoemde categorieën van vreemdelingen die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Ook overigens bestaat geen aanleiding af te wijken van het bepaalde in artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000. Hierbij is gesteld dat eiser, gezien het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA), niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Bedoelde aanvraag is tevens op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 afgewezen, daar is gebleken dat eiser niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

Eisers aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als beperking 'beperking conform beschikking Minister' dient te worden afgewezen, nu het samenstel van aangevoerde factoren niet zodanig uitzonderlijk en van schrijnende aard is, dat aan hem buiten het geldende beleid om met gebruikmaking van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid alsnog verblijf zou dienen te worden toegestaan.

3. Ter onderbouwing van het beroep is zijdens eiser - kort en zakelijk weergegeven - het volgende aangevoerd.

Indien de ex-echtgenote van eiser de moed en de macht had gehad om tijdens haar asielprocedure te verklaren over het feit, dat zij in haar land van herkomst slachtoffer is geworden van seksueel geweld, dan zou zij direct in aanmerking zijn gekomen voor een vergunning op grond van het traumatabeleid. Dit zou ook in eisers asielprocedure een ander uitgangspunt met zich mee hebben gebracht.

Vanwege de echtscheiding en vanwege het feit, dat eiser geen in zijn land van herkomst woonachtige familieleden meer heeft, heeft eiser bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst niemand op wiens hulp en steun hij kan terugvallen. Gezien het verband tussen de procedures van eiser en die van de overige gezinsleden is het - ingeval in het verblijf van laatstgenoemden wordt berust - onevenredig zwaar om van eiser te vergen dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Uit niets blijkt dat verweerder de ter onderbouwing van het beroep op schrijnendheid door eiser aangevoerde bijzondere omstandigheden in onderlinge samenhang heeft gezien. Hierbij is onder verwijzing naar onder meer een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 12 september 2006 (AWB 06/8221) en een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 juli 2006 (AWB 05/48278) gesteld dat eiser op meerdere onderdelen voldoet aan de door verweerder bij de beoordeling van dergelijke verzoeken gehanteerde 'Checklist'.

Voorts wordt gewezen op een overgelegd besluit betreffende een zaak, vrijwel identiek aan de onderhavige, waarin verweerder wél tot vergunningverlening wegens schrijnendheid van de situatie is overgegaan. Niet valt in te zien waarom in die zaak wél is overgegaan tot vergunningverlening, doch in de onderhavige zaak niet. In dit kader wordt, onder verwijzing naar een overgelegde uitspraak, aangevoerd dat verweerder ingeval van een gemotiveerd beroep op het gelijkheidsbeginsel nadrukkelijk dient aan te geven waarom dat beroep niet kan slagen.

Eiser wordt ten onrechte tegengeworpen dat hij niet voldoet aan het paspoortvereiste, nu hij beargumenteerd heeft gesteld dat de verlening van identiteitsdocumenten zonder problemen zal plaatsvinden zodra duidelijk is dat hij tot Nederland zal worden toegelaten.

Bij schrijven van 24 april 2006 heeft verweerder aangegeven dat eiser - voor wat betreft zijn aanvraag tot vergunningverlening wegens de schrijnendheid van zijn situatie - wordt vrijgesteld van de verplichting tot het overleggen van de vereiste geldige mvv. Gelet hierop valt niet in te zien waarom terzake van eisers medische aanvraag wordt vastgehouden aan het mvv-vereiste. Dit klemmt te meer, nu verweerder er zelf voor heeft gekozen om beide procedures gevoegd te behandelen.

Verweerder had zich bij de beoordeling van eisers medische aanvraag niet mogen baseren op het BMA-advies van 15 februari 2006, nu dit slechts ziet op de vraag of eiser in staat is te reizen en geen antwoord geeft op de vraag of het verantwoord is dat hij de mvv-procedure in het land van herkomst afwacht. Bovendien blijkt niet waarom in het BMA-advies geen acht is geslagen op de door eiser aangeleverde medische informatie. De enkele omstandigheid, dat de door het BMA gebruikte SOS-berichten van recentere datum zijn, is daartoe onvoldoende.

Dat eiser (in formeel technische) zin kan 'reizen', kan nimmer het doorslaggevend argument zijn, nu 'reizen' in dit kader een equivalent is van 'worden vervoerd'. Bovendien blijkt uit een overgelegd schrijven van het BMA van 3 mei 2005 - dat betrekking heeft op een andere persoon - dat de 'reis-geschiktheidsbeoordeling' enkel is bedoeld om uit te sluiten dat de desbetreffende persoon op het voorgenomen moment van uitzetting blijkt te zijn opgenomen in een instelling.

Onder verwijzing naar diverse rapporten is verder aangevoerd de stelling van het BMA, dat er voor eiser behandelingsmogelijkheden zijn in Sarajevo, niet zonder meer kan worden gevolgd.

Uit een tweetal overgelegde medische verklaringen, gedateerd 9 november 2006, blijkt dat de medische situatie van eiser naar aanleiding van de bestreden besluiten direct in ernstige mate is verslechterd: de kans op suïcidaliteit is toegenomen en eisers suikerziekte is in ernstige mate verergerd.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. De rechtbank stelt vast dat op eerdergenoemd beroep- en verzoekschrift, gedateerd 6 juli 2006, enkel is vermeld, dat deze zijn gericht tegen besluiten van 12 juni 2006. Nu zowel het besluit in de zogenaamde 14-1-procedure als het besluit in de medische procedure dateert van 12 juni 2006, kan uit de tekst van bedoeld beroep- en verzoekschrift niet worden afgeleid tegen welk besluit zij zijn gericht. Blijkens de gronden van het beroep en het verzoek, het in het verweerschrift onder punt 3.1 vermelde alsmede het gestelde op pagina 1, alinea 2, van de reactie op het verweerschrift heeft eiser beoogd het beroep- en het verzoekschrift betrekking te laten hebben op beide voornoemde, in de dossiers gevoegde, besluiten van 12 juni 2006 betreffende eiser. Nu ook verweerder hier kennelijk van is uitgegaan, ziet de rechtbank geen reden voor een ander oordeel dienaangaande. In het navolgende zal dan ook van dit gegeven worden uitgegaan.

De verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'medische behandeling'.

6. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Gesteld noch gebleken is voorts dat eiser valt onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen, genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, b, dan wel d tot en met f, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000.

7. Derhalve is thans enkel nog in geschil of het gedane beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan wel op de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan slagen.

8. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidssituatie niet verantwoord is om te reizen. In onderdeel B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) is bepaald dat voor deze vrijstelling dient te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht aldaar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. Voor de procedurele aspecten wordt verwezen naar onderdeel B8/1.1 van de Vc 2000, op grond waarvan verweerder in het kader van vorenbedoelde beoordeling het BMA kan verzoeken een medisch advies uit te brengen.

9. Zoals uit het vorenstaande reeds blijkt, ziet de vrijstellingsbepaling van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet uitsluitend op de reis naar het land van herkomst, maar tevens op het verblijf in dat land van herkomst gedurende de mvv-aanvraag. Derhalve dient bij de beoordeling van het beroep op deze vrijstellingsbepaling ook te worden gezien of medische behandeling gedurende de mvv-aanvraag in het land van herkomst voorhanden is, los van de vraag of het uitblijven van medische behandeling leidt tot een medische noodsituatie op korte termijn. Laatstgenoemde vraag wordt door verweerder blijkens het vermelde in onderdeel B8/3.3 van de Vc 2000 gezien in het kader van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

10. De rechtbank stelt verder vast dat het BMA op 15 februari 2006 advies heeft uitgebracht aan verweerder, welk advies is herhaald en ingelast in het bestreden besluit. In dit advies is

met betrekking tot de vraag, die besloten ligt in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, enkel het volgende vermeld:

5a. Kan betrokkene op basis van de huidige medische inzichten gezien diens klachten reizen?

Ja

11. In het bestreden besluit heeft verweerder gesteld dat, nu het BMA heeft vastgesteld dat eiser gezien de huidige medische inzichten in staat wordt geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen, het gedane beroep op het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 faalt. Hierbij is, aldus verweerder, in aanmerking genomen dat medische behandelingen en medicatie in het land van herkomst verkrijgbaar zijn, zodat de medische behandelingen aldaar kunnen worden voortgezet. Daarom kan van eiser worden verwacht terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar een mvv aan te vragen en in afwachting daarvan aldaar te verblijven.

12. Naar het oordeel van de rechtbank geeft het bestreden besluit aldus geen uitsluitel over de ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en het op grond daarvan door verweerder gevoerde beleid te beantwoorden vraag of het verantwoord is dat eiser naar zijn land van herkomst reist en aldaar verblijft gedurende de mvv-aanvraag. De rechtbank is van oordeel dat verweerder aldus niet de juiste toets heeft aangelegd. Immers, dit toetsingskader vergt dat ook een uitspraak wordt gedaan over de vraag of de gevolgen van de reis en het verblijf in het land van herkomst in medisch opzicht aanvaardbaar zijn te achten.

13. Mede gezien het schrijven van het BMA van 3 mei 2005 - waarin is vermeld dat de 'vliegreis-geschiktheidsbeoordeling' enkel is bedoeld om uit te sluiten, dat de desbetreffende persoon op het voorgenomen moment van uitzetting blijkt te zijn opgenomen in een instelling - is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ter beantwoording van de door het gedane beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 opgeworpen vraag niet, althans niet zonder nadere motivering, heeft kunnen baseren op het BMA-advies van 15 februari 2006. De door verweerder te beantwoorden vraag ziet immers op de situatie die ontstaat ná (uitreiking van) het afwijzende besluit, terwijl het BMA-advies enkel ingaat op de vraag wat het gevolg zal zijn van uitblijven van behandeling. De rechtbank is niet gebleken dat het BMA de eventuele invloed van een afwijzend besluit op de medische situatie van eiser in haar advies heeft betrokken. Nu de vrijstellingsbepaling van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ziet op de reis naar het land van herkomst en op het verblijf in dat land van herkomst gedurende de mvv-aanvraag - welke situatie zich in de onderhavige zaak voordoet na een afwijzend besluit - heeft verweerder ten onrechte de eventuele invloed van een afwijzend besluit op de medische situatie van eiser niet in zijn besluitvorming betrokken.

14. De rechtbank overweegt in dit kader ten slotte het volgende. Bij de reactie op het verweerschrift zijn nog een tweetal medische verklaringen overgelegd, gedateerd 9 november 2006. De rechtbank is van oordeel dat deze verklaringen - gezien hun inhoud, in onderlinge samenhang bezien met de inhoud van de vele eerder in de onderhavige procedure overgelegde medische verklaringen - dienen te worden beschouwd als nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt en dat zij derhalve bij de onderhavige beoordeling kunnen worden betrokken. In één van deze verklaringen, van de heer G. Reintjes (sociaal psychiatrisch verpleegkundige) en drs. dr. T. Hans (psychiater), verbonden aan het Regionaal Centrum Geestelijke Gezondheidszorg Venlo, is het volgende vermeld:

"Het betreft hier een man die veel angst, paniek en depressieve klachten heeft. Zijn klachten zijn volgens zijn zeggen altijd aanwezig. De laatste maanden lijken deze klachten toegenomen en hiermee mogelijk ook het risico op suicidaliteit. (...) Huidige woonomstandigheden en onzekerheid rondom procedures e.d. maken dat klachten actueel blijven. (...) Aangezien dhr. zijn woonsituatie en het actuele overheidsbeleid traumatiserend blijft werken blijven klachten ook actueel. M.a.w. de actuele stress is een belangrijke instandhoudende factor van de aanwezige klachten. Gezien de aard van de problematiek is het belangrijk dat er geen verdere traumatisering meer plaatsvindt. Behandeling dient dan ook bijvoorkeur hier plaats te vinden. (...)"

15. Gezien de in de aangehaalde passage vervatte informatie is de rechtbank van oordeel dat niet op voorhand kan worden gesteld dat een afwijzend besluit geen relevante negatieve invloed op de medische situatie van eiser zal hebben.

16. Uit het vorenstaande vloeit voort dat verweerder zich in redelijkheid niet, althans niet zonder nadere motivering, op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 faalt.

17. Voorts overweegt de rechtbank dat, zoals vermeld in onderdeel B1/1.1 van de Vc 2000, de verplichting, om voor de komst naar Nederland een machtiging tot voorlopig verblijf aan te vragen, de overheid in staat stelt te onderzoeken of de vreemdeling aan alle voor toelating gestelde vereisten voldoet, zonder daarbij door diens aanwezigheid hier te lande voor een voldongen feit te worden geplaatst.

18. De rechtbank stelt vast dat eiser terzake van zijn aanvraag tot vergunningverlening wegens de schrijnendheid van de situatie is vrijgesteld van de verplichting tot het overleggen van de vereiste geldige mvv.

19. De rechtbank volgt verweerder in zijn algemeenheid voor wat betreft de stelling dat een voor een bepaalde aanvraag verleende vrijstelling van het mvv-vereiste niet tevens geldt voor een andere aanvraag. Nu de medische situatie van eiser een belangrijk onderdeel vormt van de gestelde schrijnende situatie, de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot indiening van de 14-1-brief en de medische aanvraag dientengevolge onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden en verweerder er zelf - blijkens het vermelde in diens brief van 24 april 2006 en de bestreden besluiten - voor heeft gekozen om de beide op eiser betrekking hebbende aanvragen gevoegd te behandelen, is de rechtbank evenwel van oordeel dat verweerder zich in het onderhavige geval in redelijkheid niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor wat betreft de medische aanvraag wordt vastgehouden aan het mvv-vereiste. Ook in zoverre kan het bestreden besluit de toets der kritiek niet doorstaan.

20. De onderhavige medische aanvraag is tevens op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 afgewezen, daar is gebleken dat eiser niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

21. De rechtbank overweegt hieromtrent dat verweerder niet, althans onvoldoende gemotiveerd, is ingegaan op het zijdens eiser in dit kader gestelde, inhoudende dat verlening van de identiteitsdocumenten zonder problemen zal plaatsvinden zodra duidelijk is dat eiser tot Nederland zal worden toegelaten.

22. Uit al het vorenoverwogene vloeit voort, dat het bestreden besluit betreffende de medische aanvraag van eiser wegens strijd met zowel het in artikel 3:2 van de Awb opgenomen zorgvuldigheidsbeginsel als het in artikel 7:12 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel dient te worden vernietigd.

23. Het desbetreffende beroep dient dan ook gegrond te worden verklaard. Verweerder dient een nieuwe besluit op het desbetreffende bezwaar te nemen met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene.

24. Gezien het vorenoverwogene komt de rechtbank niet meer toe aan beoordeling van het overigens zijdens eiser in dit kader aangevoerde.

De verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als beperking 'beperking conform beschikking Minister'.

25. Deze aanvraag dient te worden getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld aan de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'beperking conform beschikking Minister', als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 juncto artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000.

26. Nu de medische situatie van eiser een belangrijk onderdeel vormt van de gestelde schrijnende situatie, dient verweerder - gezien het hiervoor overwogene ten aanzien van de medische situatie van eiser - de in casu aan de orde zijnde medische aspecten opnieuw te wegen in het kader van de zogenaamde 14-1-toets.

27. Daarenboven overweegt de rechtbank - onder verwijzing naar een tweetal uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 juli 2006 (AWB 05/48278 respectievelijk AWB 05/41615) - dat het feit, dat verweerder geen beleid als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb heeft vastgesteld omtrent de inhoudelijke afhandeling van 14-1-verzoeken en de beoordeling van de schrijnendheid - mede gezien de grote aantallen en het feit, dat de "bewindsvrouwe persoonlijk met haar hart" beslist - al spoedig kan leiden tot willekeur. De rechtbank merkt in dit kader op, dat eiser heeft gesteld dat veel van de in de zogenaamde 'Checklist inherente afwijkingsbevoegdheid van de IND' opgenomen aandachtspunten op hem van toepassing zijn, hetgeen door verweerder niet is bestreden. Voorts merkt de rechtbank op, dat - zoals desgevraagd ter zitting door de gemachtigde van verweerder verklaard - de onderhavige zaak niet door de minister persoonlijk is beoordeeld. Nu noch kenbaar en diensgevolge toetsbaar is, hoe in het individuele geval de naar voren gebrachte omstandigheden zijn gewogen, noch waarom deze omstandigheden, op zichzelf en in onderlinge samenhang bezien, al dan niet afdoende zijn om over te gaan tot vergunningverlening, is sprake van strijd met het verbod op willekeur en met de eis van stelselmatigheid.

28. Het desbetreffende beroep dient dan ook gegrond te worden verklaard. Verweerder dient een nieuw besluit op het desbetreffende bezwaar te nemen met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene.

29. Gezien het vorenstaande komt de rechtbank niet meer toe aan beoordeling van het overigens zijdens eiser in dit kader aangevoerde.

Ten aanzien van de beide bestreden besluiten

30. Nu het beroep in de beide hoofdzaken gegrond wordt verklaard, acht de rechtbank termen aanwezig om verweerder met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van het (aanvullend) beroepschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 322,00;
- wegingsfactor 1.

31. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

32. Tevens zal de rechtbank bepalen dat verweerder het door eiser gestorte griffierecht ten bedrage van € 282,00 (zijnde 2 x € 141,00) dient te vergoeden.

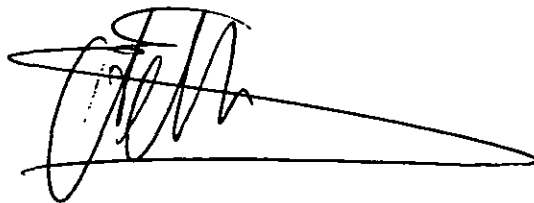
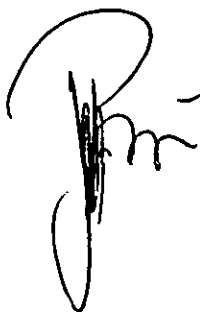
33. Mitsdien wordt als volgt beslist.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- draagt verweerder op nieuwe besluiten op bezwaar te nemen, met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 644,00, te vergoeden door de Staat der Nederlanden en te voldoen aan de griffier;
- gelast dat het betaalde griffierecht ten bedrage van € 282,00 door de Staat der Nederlanden, namens verweerder, aan eiser wordt vergoed.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvél als rechter in tegenwoordigheid van mr. J.W.A. Peters als griffier en in het openbaar uitgesproken op 22 december 2006.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **03 JAN. 2007**

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

nr.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hogerberoepschrift

inzake

DE MINISTER VAN JUSTITIE

Ministerie van Justitie, Schedeldoekshaven

100, 2511 EX Den Haag,

appellant,

gemachtigde: mr. A. van Blankenstein

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

die in deze woonplaats heeft gekozen bij zijn
gemachtigde

verweerder,

gemachtigde: drs. J.W de Haan

medewerker van de Stichting Rechtsbijstand

Asiel te 's-Hertogenbosch

1 Inleiding

- 1.1 De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 december 2006 (Awb 06/32944, 06/39975)(**prod. 1**) verzonden op 3 januari 2007, waarbij de rechtbank het beroep tegen de beschikkingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 12 juni 2006 gegrond heeft verklaard, de beschikkingen heeft vernietigd en onder meer heeft bepaald dat de Minister opnieuw moet beslissen op het bezwaar gericht tegen het besluit van 13 juni 2003 waarbij is afgewezen de aanvraag van verweerder om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling.

Hierna zal de Minister allereerst een overzicht geven van de procedure (onder 2). Daarna volgen onder 3 de grieven en de toelichting daarop en onder 4 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Verweerder is geboren op _____ in het huidige Bosnië-Herzegovina. Verweerder heeft de nationaliteit van Bosnië-Herzegovina. Hij is vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.2 Verweerder stelt op 19 juli 1998 Nederland te zijn binnengekomen. Hij heeft op 31 juli 1998 verzocht om toelating als vluchteling. De aanvraag is afgewezen en het tegen de op zijn bezwaar genomen beschikking ingestelde beroep, is bij uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Almelo, van 24 april 2002 ongegrond verklaard.
- 2.3 Op 3 april 2002 verzocht verweerder om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling.
- 2.4 Bij beschikking van 13 juni 2003 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning niet ingewilligd. Deze beschikking is op 13 juni 2003 bekendgemaakt.
- 2.5 Bij brief van 27 juni 2003 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen de niet-inwilliging van zijn aanvraag.
- 2.6 Op 1 juli 2003 verzocht verweerder om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw onder een overeenkomstig artikel 3.4, derde lid Vb te bepalen beperking.

- 2.7 Bij brief van 6 november 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie deze aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning niet ingewilligd.
- 2.8 Bij brief van 2 december 2003 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen de niet-inwilliging van zijn aanvraag.
- 2.9 Verweerder is op 29 maart 2004 gehoord door een ambtelijke commissie (ac). Van dit gehoor is een verslag gemaakt.
- 2.10 Bij beschikking van 26 juli 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie het bezwaar tegen de beschikking van 13 juni 2003 ongegrond verklaard. Deze beschikking is op 2 augustus 2004 bekendgemaakt.
- 2.11 Bij brief van 27 augustus 2004 heeft verweerder tegen deze beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 21 februari 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie de beschikking van 24 juni 2004 ingetrokken waarna verweerder het beroep heeft ingetrokken.
- 2.12 Bij beschikking van 24 oktober 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie het bezwaren tegen de brief van 6 november 2006 niet-ontvankelijk verklaard. Deze beschikking is 24 oktober 2005 bekendgemaakt.
- 2.13 Bij brief van 21 november 2005 heeft verweerder tegen deze beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 9 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie de beschikking van 24 oktober 2005 ingetrokken waarna verweerder het beroep heeft ingetrokken.
- 2.14 Verweerder is op 18 mei 2004 gehoord door een ambtelijke commissie (ac). Van dit gehoor is een verslag gemaakt.
- 2.15 Bij beschikking van 12 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie het bezwaar tegen de beschikking van 13 juni 2003 ongegrond verklaard. Deze beschikking is op 13 juni 2006 bekendgemaakt.
- 2.16 Bij beschikkingen van 12 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie het bezwaar tegen de brief van 6 november 2006 ongegrond verklaard. Deze beschikking is op 13 juni 2006 bekendgemaakt.
- 2.17 Bij brieven van 6 juli 2006 heeft verweerder tegen beide beschikkingen van 12 juni 2006 beroep ingesteld. Tevens heeft verweerder bij de voorzieningenrechter een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. De gronden van het beroep zijn ingediend op 9 augustus 2006. Op 9 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie een verweerschrift ingediend. Bij brief van 10

november 2006 heeft verweerder nadere stukken overgelegd. Bij brief van 16 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op die brief gereageerd. De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 21 november 2006. De gemachtigde van verweerder heeft daarbij een pleitnota overgelegd.

- 2.18 Bij uitspraak van 22 december 2006 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, de beschikkingen van 12 juni 2006 vernietigd en bepaald dat de Minister opnieuw moet beslissen op de bezwaren van 27 juni 2003 en 2 december 2003. De Staat is veroordeeld de proceskosten te vergoeden.

3 Grieven

Inleiding

- 3.1 De Minister is van oordeel dat de beschikking van 12 juni 2006 waarbij het bezwaarschrift van 27 juni 2003 ongegrond is verklaard rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen die beschikking ongegrond dienen te worden verklaard.

Grief I

In rov 10 tot en met 16 heeft de rechtbank overwogen:

10. De rechtbank stelt verder vast dat het BMA op 15 februari 2006 advies heeft uitgebracht aan verweerder, welk advies is herhaald en ingelast in het bestreden besluit. In dit advies is met betrekking tot de vraag, die besloten ligt in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, enkel het volgende vermeld:

5a. Kan betrokkene op basis van de huidige medische inzichten gezien diens klachten reizen?
Ja

11. In het bestreden besluit heeft verweerder gesteld dat, nu het BMA heeft vastgesteld dat eiser gezien de huidige medische inzichten in staat wordt geacht te reizen met gangbare vervoermiddelen, het gedane beroep op het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 faalt. Hierbij is, aldus verweerder, in aanmerking genomen dat medische behandelingen en medicatie in het land van herkomst verkrijgbaar zijn, zodat de medische behandelingen aldaar kunnen worden voortgezet. Daarom kan van eiser worden verwacht terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar een mvv aan te vragen en in afwachting daarvan aldaar te verblijven.

12. Naar het oordeel van de rechtbank geeft het bestreden besluit aldus geen uitsluitel over de ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en het op grond daarvan door verweerder gevoerde beleid te beantwoorden vraag of het verantwoord is dat eiser naar zijn land van

herkomst reist en aldaar verblijft gedurende de mvv-aanvraag. De rechtbank is van oordeel dat verweerder aldus niet de juiste toets heeft aangelegd. Immers, dit toetsingskader vergt dat ook een uitspraak wordt gedaan over de vraag of de gevolgen van de reis en het verblijf in het land van herkomst in medisch opzicht aanvaardbaar zijn te achten.

13. Mede gezien het schrijven van het BMA van 3 mei 2005 - waarin is vermeld dat de "vliegreis-geschiktheidsbeoordeling" enkel is bedoeld om uit te sluiten, dat de desbetreffende persoon op het voorgenomen moment van uitzetting blijkt te zijn opgenomen in een instelling - is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ter beantwoording van de door het gedane beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 opgeworpen vraag niet, althans niet zonder nadere motivering, heeft kunnen baseren op het BMA-advies van 15 februari 2006. De door verweerder te beantwoorden vraag ziet immers op de situatie die ontstaat na (uitreiking van) het afwijzende besluit, terwijl het BMA-advies enkel ingaat op de vraag wat het gevolg zal zijn van uitblijven van behandeling. De rechtbank is niet gebleken dat het BMA de eventuele invloed van een afwijzend besluit op de medische situatie van eiser in haar advies heeft betrokken. Nu de vrijstellingsbepaling van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ziet op de reis naar het land van herkomst en op het verblijf in dat land van herkomst gedurende de mvv-aanvraag - welke situatie zich in de onderhavige zaak voordoet na een afwijzend besluit - heeft verweerder ten onrechte de eventuele invloed van een afwijzend besluit op de medische situatie van eiser niet in zijn besluitvorming betrokken.

14. De rechtbank overweegt in dit kader ten slotte het volgende. Bij de reactie op het verweerschrift zijn nog een tweetal medische verklaringen overgelegd, gedateerd 9 november 2006. De rechtbank is van oordeel dat deze verklaringen - gezien hun inhoud, in onderlinge samenhang gezien met de inhoud van de vele eerder in de onderhavige procedure overgelegde medische verklaringen - dienen te worden beschouwd als nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt en dat zij derhalve bij de onderhavige beoordeling kunnen worden betrokken. In een van deze verklaringen, van de heer G. Reintjes (sociaal psychiatrisch verpleegkundige) en drs. dr. T. Hans (psychiater), verbonden aan het Regionaal Centrum Geestelijke Gezondheidszorg Venlo, is het volgende vermeld:

"Het betreft hier een man die veel angst, paniek en depressieve klachten heeft. Zijn klachten zijn volgens zijn zeggen altijd aanwezig. De laatste maanden lijken deze klachten toegenomen en hiermee mogelijk ook het risico op suïcidaliteit. (...) Huidige woonomstandigheden en onzekerheid rondom procedures e.d. maken dat klachten actueel blijven. (...) Aangezien dhr. zijn woonsituatie en het actuele overheidsbeleid traumatiserend blijft werken blijven klachten ook actueel. M.a.w. de actuele stress is een belangrijke instandhoudende factor van de aanwezige klachten.

Gezien de aard van de problematiek is het belangrijk dat er geen verdere traumatisering meer plaatsvindt. Behandeling dient dan ook bijvoorkeur hier plaats te vinden. (...)"

15. Gezien de in de aangehaalde passage vervatte informatie is de rechtbank van oordeel dat niet op voorhand kan worden gesteld dat een afwijzend besluit geen relevante negatieve invloed op de medische situatie van eiser zal hebben.

16. Uit het vorenstaande vloeit voort dat verweerder zich in redelijkheid niet, althans niet zonder nadere motivering, op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers beroep op artikel 17 eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 faalt.

De Minister kan zich niet met name met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 3.2 De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat in de beschikking ten aanzien van verweerder geen uitspraak is gedaan over de vraag of de gevolgen van de reis en het verblijf in het land van herkomst in medisch opzicht aanvaardbaar zijn te achten.
 - 3.3 In de bestreden beschikking is aangegeven dat bij de beoordeling of verweerder kan worden vrijgesteld van het mvv vereiste is uitgegaan van het BMA-advies van 15 februari 2006. Op grond van dat advies heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie geoordeeld dat verweerder geacht wordt te kunnen reizen en dat zijn beroep op artikel 17, eerste lid onder c Vw faalt. Daarbij is in aanmerking genomen dat de medische behandeling en medicatie in het land van herkomst verkrijgbaar zijn, zodat de medische behandeling aldaar voortgezet kan worden. Dat verweerder tijdens zijn reis de beschikking moet hebben over medicijnen en dat een schriftelijke overdracht van de behandeling moet plaatsvinden doet aan de conclusie dat hij geacht wordt te kunnen reizen niet af.
- Zie blz. 4 laatste alinea en blz. 5 eerste alinea.
- 3.4 De rechtbank oordeelt vervolgens ten onrechte dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich ter beantwoording van de door het gedane beroep op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 opgeworpen vraag, niet zonder nadere motivering heeft kunnen baseren op het BMA-advies van 15 februari 2006 omdat het BMA-advies enkel ingaat op de vraag of appellant kan reizen.
 - 3.5 Het antwoord op de vraag of verweerder, gezien zijn psychische klachten, in staat kan worden geacht de behandeling van de door hem in te dienen mvv aanvraag

in het land van herkomst af te wachten, ligt besloten in de combinatie van antwoorden op de vragen over enerzijds de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en anderzijds de gevolgen van het uitblijven van behandeling.

Zie:

- ABRS 2 november 2005, 200505188/1, JV 2005, 473;
- ABRS 4 juli 2006, 200602092/1 (**prod. 2**).

Op grond van de informatie dat behandeling in het land van herkomst beschikbaar is en dat uitblijven van de behandeling van de psychische klachten niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich op het standpunt kunnen stellen dat verweerder een mvv aanvraag in het land van herkomst kan afwachten.

3.6 Anders dan de rechtbank stelt heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie rekening gehouden met de mogelijke nadelige gevolgen van een afwijzend besluit voor verweerder. In de bestreden beschikking heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in verband met het beroep op de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid Vb overwogen dat de omstandigheid dat verweerder bang is net als zijn broer ook suïcide te zullen plegen, geen aanleiding vormt hem vrij te stellen van het mvv vereiste aangezien in het BMA advies is aangegeven dat geen sprake is geweest van opname in een psychiatrisch ziekenhuis, actieve suïcidaliteit of andere crisissituaties.

3.7 De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft zich op grond hiervan op het standpunt kunnen stellen dat ten tijde van de bestreden beschikking verweerder in staat was naar zijn land van herkomst te reizen en daar de behandeling van een mvv aanvraag af te wachten. De omstandigheid dat een afwijzende beschikking mogelijk gevolgen heeft voor de psychische toestand van verweerder, kan daar niet aan af doen. Op grond hiervan bestond evenmin aanleiding te oordelen dat sprake is van een medische noodsituatie.

Vgl.:

- ABRS 29 december 2006, 200605610/1 (**prod. 3**);
- ABRS 22 maart 2006, 200507152/1 (**prod. 4**);
- ABRS 3 augustus 2005, 200501942/1, JV 2005, 361;
- ABRS 28 mei 2004, 200402664/1 (**prod. 5**).

3.8 Ten onrechte heeft de rechtbank belang gehecht aan de door verweerder overgelegde brief van het BMA van 3 mei 2005. Die brief had immers betrekking op een vreemdeling die wel opgenomen was geweest in een psychiatrisch ziekenhuis in verband met een suïcidepoging. Bovendien valt niet in te zien waarom de informatie uit de brief van 3 mei 2005 het oordeel kan rechtvaardigen dat het BMA advies van 15 februari 2006 onjuist of onvolledig is.

- 3.9 Ten onrechte heeft de rechtbank de door appellant overgelegde verklaringen van 9 november 2006 aangemerkt als nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt. Uit de aangehaalde passage blijkt juist dat de informatie ziet op de actuele situatie van appellant zoals die is ontstaan na de bestreden beschikking van 12 juni 2006. De rechtbank kon die informatie dan ook gelet op de ex-tunc toetsing van het bestreden besluit niet bij de beoordeling van het beroep betrekken.

Grief II

In rov 17 tot en met 19 heeft de rechtbank overwogen:

17. Voorts overweegt de rechtbank dat, zoals vermeld in onderdeel B1/1.1 van de Vc 2000, de verplichting, om voor de komst naar Nederland een machtiging tot voorlopig verblijf aan te vragen, de overheid in staat stelt te onderzoeken of de vreemdeling aan alle voor toelating gestelde vereisten voldoet, zonder daarbij door diens aanwezigheid hier te lande voor een voldongen feit te worden geplaatst.

18. De rechtbank stelt vast dat eiser terzake van zijn aanvraag tot vergunningverlening wegens de schrijnendheid van de situatie is vrijgesteld van de verplichting tot het overleggen van de vereiste geldige mvv.

19. De rechtbank volgt verweerder in zijn algemeenheid voor wat betreft de stelling dat een voor een bepaalde aanvraag verleende vrij stelling van het mvv-vereiste niet tevens geldt voor een andere aanvraag. *Nu de medische situatie van eiser een belangrijk onderdeel vormt van de gestelde schrijnende situatie, de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot indiening van de 14-1-brief en de medische aanvraag dientengevolge onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden en verweerder er zelf - blijkens het vermelde in diens brief van 24 april 2006 en de bestreden besluiten - voor heeft gekozen om de beide op eiser betrekking hebbende aanvragen gevoegd te behandelen, is de rechtbank evenwel van oordeel dat verweerder zich in het onderhavige geval in redelijkheid niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor wat betreft de medische aanvraag wordt vastgehouden aan het mvv-vereiste. Ook in zoverre kan het bestreden besluit de toets der kritiek niet doorstaan.*

De Minister kan zich niet met name met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 3.10 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvragen van 3 april 2002 en 1 juli 2003 gevoegd heeft behandeld. In de brief van 24 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

uitsluitend aangegeven dat de verschillende procedures gelijktijdig zullen worden behandeld door de ambtelijke commissie die verweerder heeft gehoord. Vervolgens is afzonderlijk beslist op de bezwaarschriften van 27 juni 2003 en 2 december 2003.

- 3.11 Verder heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de aanvragen van 3 april 2002 en 1 juli 2003 onlosmakelijk zijn verbonden. Iedere aanvraag ziet op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor een bepaald doel en onder bepaalde beperkingen. Ten aanzien van de beoordeling van de aanvragen gelden op grond van de wet en het beleid dan ook verschillende criteria. Aan de hand van die criteria heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie vastgesteld dat verweerder niet voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking verbandhoudend met het ondergaan van medische behandeling. Dat verweerder op grond van het geldende beleid bij de beoordeling van zijn aanvraag van 1 juli 2003 is vrijgesteld van het mvv vereiste doet daar niet aan af. Evenmin is van belang dat de medische klachten van verweerder bij de beoordeling van beide aanvragen een rol spelen. Van belang is dat die omstandigheid naar aanleiding van de verschillende aanvragen aan de hand van verschillende criteria wordt beoordeeld.

Grief III

In rov 20 en 21 heeft de rechtbank overwogen:

20. De onderhavige medische aanvraag is tevens op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 afgewezen, daar is gebleken dat eiser niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

21. *De rechtbank overweegt hieromtrent dat verweerder niet, althans onvoldoende gemotiveerd, is ingegaan op het zijdens eiser in dit kader gestelde, inhoudende dat verlening van de identiteitsdocumenten zonder problemen zal plaatsvinden zodra duidelijk is dat eiser tot Nederland zal worden toegelaten.*

De Minister kan zich niet verenigen met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 3.12 De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft gemotiveerd aangegeven dat geen aanleiding bestaat verweerder op grond van artikel 3.72 Vb te ontheffen van het zogenaamde paspoortvereiste, nu hij niet heeft aangetoond dat de autoriteiten van Bosnië-Herzegovina hem niet in het bezit willen stellen van een paspoort. Daarbij heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie overwogen dat de omstandigheid dat verweerder Bosnië-Herzegovina niet als zijn land beschouwt, geen verschoonbare rede vormt zich niet tot de autoriteiten van dat land te wenden.

Grief IV

3.13 In rov 22 en 23 heeft de rechtbank overwogen:

22. Uit al het vorenoverwogene vloeit voort, dat het bestreden besluit betreffende de medische aanvraag van eiser wegens strijd met zowel het in artikel 3:2 van de Awb opgenomen zorgvuldigheidsbeginsel als het in artikel 7:12 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel dient te worden vernietigd.

23. Het desbetreffende beroep dient dan ook gegrond te worden verklaard. Verweerder dient een nieuwe besluit op het desbetreffende bezwaar te nemen met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene.

De Minister kan zich met deze onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

3.14 Uit de voorgaande grieven volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het bestreden besluit betreffende de medische aanvraag van verweerder is genomen in strijd met het in artikel 3:2 van de Awb opgenomen zorgvuldigheidsbeginsel en het in artikel 7:12 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel.

3.15 De Minister verzoekt Uw Afdeling de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 december 2006 te vernietigen voorzover daarbij het beroep gericht tegen de beschikking op het bezwaar van 27 juni 2003 gegrond is verklaard en dat beroep van verweerder alsnog ongegrond te verklaren.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gedeeltelijke vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door verweerder tegen de beschikking op het bezwaar van 27 juni 2003 ingestelde beroep.

Advocaat

31 januari 2007

behandeld door
correspondentie
telefoon
fax
e-mail
zaaknummer
referentie

A. van Blankenstein
postbus 11756, 2502 AT Den Haag
(070) 515 39 24
(070) 515 30 07
a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
51009013
IND-9907.30.8035